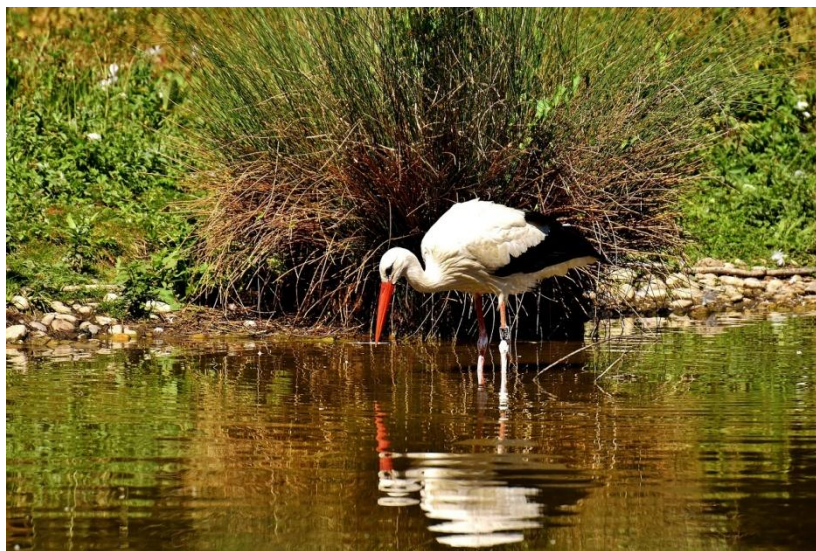

A béka és a gólya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvarocska, benne egy kis kerti tóval.

A kicsiny tó partján szép virágok nyíltak, a fehér köveken szivárványosan csillogott a víz, melyet a szökőkút köpött oda. Az egyik kövön üldögélt Lala, a béka. Süttette a hátát a nappal, és közben csodálta a szökőkútból aláhulló vízcseppeket.

A nagy csodálkozásban azt sem vette észre, hogy az udvarba leszállt egy piros lábú, piros csőrű, hófehér gólyamadár, és egyenesen a kerti tó felé lépked!

Arra eszmélt csak fel, amikor Zizz a légy körözni kezdett a feje körül.

– Na most elkaplak – gondolta Lala, és követni kezdte szemével Zizz röpködését. Ahogy a fejét tekergette, meglátta Pirost, a gólyát.

– Jaj, ő meg engem akar megenni – gondolta, és hirtelen leugrott a kőről. Igen ám, de az ugrást elvétette, és egyenesen a tó mellett álló öntözőkannába pottyant. Ami egyfelől szerencse volt, hiszen Piros onnan nem tudta kivenni, de szerencsétlenség is, hiszen Lala nem tud kimászni onnan!

– Ó jaj, szegény fejemnek! Megmenekültem a gólya elől, de innen sosem fogok tudni kikecmeregni – sóhajtozott Lala. Piros hallotta, hogy valami motoszkál, jajgat a kannában. Közelebb ment, belekukkantott, és akkor látta, hogy ízletes, friss vacsorának való kuksol a kannában.

– Na, könnyű dolgom lesz, még vadászni sem kell, csak belenyúlok a csőrömmel, és már meg is kaparintottam a mai főfogást – gondolta Piros, és próbálta a csőrét bedugni a kannába.

Egy kis baj volt, mert a kanna fogantyúja miatt nem tudott olyan mélyre lenyúlni, hogy elérje Lalát, aki a kanna aljában lapulva várt a végzetére.

– Ez így nem fog menni – gondolta Piros, és feladta a próbálkozás. Ennek Lala egyrészt örült, mert nem szándékozott gólyavacsora lenni, de szomorú is volt, ha arra gondolt, hogy itt fog éhen halni a kanna aljában. Ekkor ötlete támadt.

– Piros, Piros, figyelj rám! Ha nem tudsz kiszedni, nem leszek a vacsorád. Viszont ha segítek abban, hogy hogyan vegyél ki, akkor megeszel. Kössünk egyezséget: te kiszabadítasz engem,

és közösen keresünk neked más vacsorát. Mit szólsz az ötlethez? – kérdezte reménykedve Lala a gólyától.

Piros nem csak szép, okos is volt. Így gondolkodott:

– Ha nem szedem ki Lalát, keresgélhetek tovább ennivalóért. Ha kiszedem, akkor a segítségét azzal hálálom meg, hogy elfogyasztom vacsorára. Hm. Nem jó ez így, sehogy sem. Viszont, mivel ő itt lakik az udvarban, biztosan tudja, hogy hol juthatnék hozzá hasonló finom falatokhoz!

– Rendben Lala, megbeszéltük, mondd el, hogyan szabadíthatlak ki, és megígérem, hogy nem fallak fel! – Lala nagyon megörült annak amit hallott, bár egy kicsit tartott tőle, hogy Piros időközben meggondolja magát és megszegi az ígéretét.

– Piros, a csőröddel lökd meg a kannát, hogy feldőljön, és ki tudjak mászni belőle! – kiabálta Lulu a kanna aljából.

Ekkor újra megjelent Zizz, a légy, és a kanna körül legyeskedett. Nem mintha bármiben tudott volna segíteni, de neki ugye mindenhol ott kell lennie, ahol történik valami érdekes.

Pirost nem zavarta Zizz röpködése, csak arra figyelt, hogy el tudja lökni csőrével a kannát.

Harmadik próbálkozásra sikerült is.

Lala kísértelt a kanna nyílásához és körülnézett. Látta Pirost, aki kíváncsian figyelte, hogy sikerrel jár-e a szabadítás, és észrevette Zizzt is.

– Most legszívesebben bekapnám ezt a szemtelen legyet, de nem teszem. Ha akkor ott a kövön nem macerált volna, nem vettem volna észre, hogy Piros közeledik – gondolta Lala és kiugrott a fekvő öntözőkannából.

– Köszönöm Piros, hogy megmentetted az életemet! – mondta Lala mosolyogva.

– Szívesen tettem, bár ha most nem kaplak be, akkor lassan nekem is életmentésre lesz szükségem! – kelepelt vissza Piros.

– Zizz, zizz, köszü Lala, hogy te sem kaptál be engem – zümmögött felettük Zizz.

– Na igen Zizz, de most én is éhes vagyok, és Piros is! – válaszolta Lala – Tudok egy jó helyet, a kerten kívül! Egy nagy tó van ott, gyertek nézzünk körül! Remélem onnan nem térünk vissza éhesen! – mosolygott Lala, és ugrándozva elindult a kert vége felé.

– Menjünk! - kelepelt Piros, és hosszú lábaival nagyokat lépve követte Lala.

– Repüljünk! – zümmögte Zizz, és a levegőben követte a két barátot.

A kerítésen kívül nem mentem utánuk, de biztosan rendben megvacsoráztak mindhárman, mert másnap együtt napoztak a tó melletti köveken, ahova a szökőkút köpködte a csillogó vízcseppeket.